

عنوان مقاله:

ادب پایداری در اشعار میرزاده عشقی

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی نوآوری و تحقیق در هنر و علوم انسانی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

طارق سلامات - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دزفول

خلاصه مقاله:

ادبیات پایداری در ایران قدمتی دیرینه دارد و شاهنامه فردوسی نمونه ای بی بدیل بر این ادعاست، اما در دوره مشروطه با شاعرانی چون میرزاده عشقی، ملک الشعرا بهار، فرخی یزدی و عارف قزوینی جلوه‌های خاص پیدا می‌کند. این پژوهش بر آن است تا با روش تحلیلی - توصیفی به بررسی مفاهیم ادب پایداری در اشعار میرزاده عشقی بپردازد. برآیند پژوهش نشان از آن دارد که دیوان میرزاده عشقی را مضامینی چون: انتقاد از سران مملکت، انتقاد از مردمان غافل، تقدیر از سرانی که به معنای واقعی در خدمت وطن هستند، گله مندی از زندان و زندانی بودنش، تهور و از مرگ نترسیدن، عشق به وطن، پایداری در عقیده، از خون خود گذشتن در راه رسیدن به هدف تشکیل می‌دهد که هر یک از این موارد در بردارنده مفاهیمی از ادب پایداری در اشعار میرزاده عشقی می‌باشند.

کلمات کلیدی:

میرزاده عشقی، وطن دوستی، مشروطه، استعمار، ادب پایداری،

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/431685>

